

imprimatur legal

LÓRÁNT

CIMBORA

2. AUG. 1925

ROMÁNIA ÉS AZ UTODALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

KONIG & RAYER, OMARÉ

4. évf.
42. sz. 1925.
X. 18.

Száll a levél... száll...

— Irta: CSÜRÖS EMILIA. —

**Őszi napsugár
Csókolja a tójat,
Tarolt a határ,
Szél rózza a fákat.
Árva, üres lett a
Rózsafán a fészek,
Nincs már lepkefán,
Sem vigadó ének.
Halott szirmokon bús
Ködkirálylány jár,
... Száll a levél... száll...**

**Őszi hervadást
Soha meg ne könnyezd!
Lesz még ujjongás,
Ha majd visszajönnek:
Virág, illat, dal,
Vig kacagás, zengő,
Madárcsicseregéstől
Visszhangzik az erdő!
... Nyári kedv nyomában
Őszi álom jár...
Száll a levél... száll.**

A harcias kandur szomorú története.

— Irta: SCHENK GYULA. —

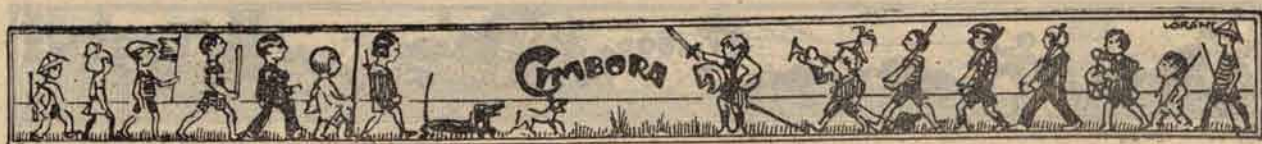
A háztetőn, az eresz szélén hosszan elnyulva feküdt egy macska s álmos szemmel pislogott a közelben álló eperfára. A fa fiatal lombjai között száz meg száz veréb csiripelt, lármázott. Nyilván országgyűlést tartottak s talán épen most mondták ki a határozatot, hogy a dicső és ősrégi verébnemzet ősi ellenségét halálnak halálával kell büntetni. Ki tudná azt megmondani, hogy mit csiripelnek a verebek?

A macska azonban ügyet sem vetett a zajongó gyűlésre. Lusta jóllakottságban nekivetette hátát az édes tavaszi napsugárnak, amely egyforma szeretettel cirogatta a macskabundát és a verébtollat, a pompázó köntösű rózsát s az igénytelen külsejű árvacsalánt. A jó Isten szeme, az áldó nap nem tesz különbséget: egyformán részeltet áldó melegében, teremtő erejében mindent és mindenkit.

Hát — mondom — a macska csak feküdt és pislogott a háztetőn a napsütésben. A tető alól, a nyitott ablakon át a verébszónoklatok hangján is áttört egy erőteljes férfihang csengése. A falusi iskola tanítója magyarázott s a sok kicsi lélek nyitott kapuján besurrantak a tanító szavai és mint gondos kéztől elhintett virágmagvak, gyökeret vertek a lelkek termőföldjében.

A tanító messze világrészek félelmes állatjáról, a tigrisről beszélt. Elmondta, hogy milyen félelmes és rettegett állatja a színes Keletnek s hogy az emberek jobban félnek tőle, mint az oroszántól. »S ennek a hatalmas és rettenetes vadállatnak rokona macska«, — fűzte hozzá a tanító. »De tőle ugy-e, legfőlebb a verebek és az egerek félnek?«

A tanító szavaira hangos kacagás ömlött szét a tanteremben s hullámai fel-

csaptak a háztetőre is, ahol a macska sütkérezett.

A macska felállott. Első lábait előre uyujtotta, teste egyenesre feszült, mint a felajzott íj hurja. A napsugarak szikrázva pattantak vissza csikos bundájáról.

— Hát csak az egerek félnek tőlem?! És a hatalmas tigris a rokonom. Éreztem én mindig, hogy többre születtem, mint hogy alázatos törleszkedéssel hulladékfalatokat hizelegjek ki gazdámtól s hitvány egér meg verébpecsenyét lakmározzak. Az én ereimben is félelmes rokonom vére csörgedez! Hányszor láttam, amint az erdőszélén a farkas rácsap a juhnyájra s a pásztort is futásra félemlíti. Én is úgy teszek. Csak a merszen mulik, hogy az emberek többé ne kicsinylően beszéljenek rólam, hanem tisztelettel és félelemmel emlegessenek, mint rokonomat, a tigrist.

Mindez egy pillanat alatt cikázott át a macska agyán. A következő pillanatban hatalmas ugrással átlendült az eperfára. A szónokló verébgülekezet egy surranással fölrebbent a fáról s a kerítésre telepedett: onnan kiáltott halált a földre ugró macskára. Ez azonban rájuk sem hederített. Máskor bizonyára okkal-móddal, fortéllal és ravaszsággal megpróbálkozott volna, hogy egy kis zsenge verébpecsenyére szert tegyen, de most nagyobb tervek zsongottak agyában s merész elhatározások sarjadzottak ki belőlük.

A macska gyors iramban lépkedett a kerítések alján, míg Mózes gazda telkéhez ért. Ott megállapodott. A kerítés belső oldala mellől tyukkotyogás és csipegés hallatszott: egy tyuk kapirgált ott nehánynapos csirkéivel. A macska egy ugrással fenn termett a kerítésen s onnan erőteljes szökéssel a gondtalanul kapir-

gáló tyukok és csirkék közé toppant. Ijedt csipegéssel és kodácsolással rebbentek szét a szárnyasok, a macska pedig a diadalmas hadvezér göggyével így szólt magában:

— A kezdet biztató. Lám, hogy menekülnek előlem! Csak bátorság s enyém a siker!

Alattomos, lassu lépfeekkel surrant tovább a konyha előtt álló eperfára. A konyhaablak tárva-nyitva. A tűzhelyben pattog a tűz. Az ablak előtt az asztalon feltürt ujjal, serény kézzel épen tyukot kopasztott a macska gazdája, Anna asszony s gondtalanul dudolgotott. A vacsorára készülődés kellemes, meghítt hangulata terült el a konyhán.

A macska a fa ágai közül szemlélődött, pillanatig mérlegelte a távolságot s egy szökéssel az asztalon termett.

— Picula! Nem takarodol le innen?! — kiáltotta Anna asszony.

A macska azonban rá sem hederített. Fogait belevájta a tyukba, hogy egy hirtelen rándítással kiragadja Anna asszony kezéből s amikor ez nem sikerült, ráugrott az asszonyra és karját, arcát összevissza karmolta. Anna asszony majd kővé meredt a meglepetéstől s még a félig kopasztott tyukot is kiejtette kezéből. Picula felkapta a zsákmányt, az ablakon át kiugrott az udvarra s onnan a csürben lévő rejtekhelyére vonult, ahol jóízűen nekilátott a lakomának.

Anna asszony eközben lemosta a karját és arcát, de a karmolások cikcakkos vonalai csak megmaradtak. Amikor benézett a tükörbe s meglátta az arcát, nem tudta, haragudjék-e vagy nevéssen: Picula csunyán összekarmolta.

Hazajött Mózes gazda is. Amikor belépett a konyhába s meglátta Picula kö-

römekéjének barázdanyomait, melyekből még szivárgott a vér, elbámulva mondta:

— Ne te, ne! Tán bizony a macskával verekedtél?! 'Szen olyan az ábrázatod, mint a földabrosz az iskolában!

— Eltalálta kend. Épen Picula csufolt meg így! Ejszen megveszett vagy mi... És elmondta a macska támadását.

☞☞☞ Mózes gazda csak csóváltgatta a fejét, nagyokat ümgetett s végül megbotránkozva kiáltott fel:

— Ejnye cudar állatja! No csak kerüljön a szemem elé, majd ellátom én a baját! De ha megette is a vacsoránkat, azért nem veszünk éhen.

Azzal bement az éléskamrába s egy jókora darab füstölt kolbásszal tért vissza.

Regel korán ébredt a falu. Marhabőgés, csipegés, hápogás, kukorékolás, gágogás hallatszott minden udvarról: az élet vidám muzsikája.

Picula az éjszakát a csürben töltötte. A hatalmas tyuklakomára nagyot aludt s a hajnal ébresztő hangjára pislogva nyitotta fel szemét. Amint megpillantotta a közelben a tegnapi tyuklakoma maradványait, egyszerre kiröppent szeméből az álom: eszébe jutottak a tegnapi nap véres elhatározásai és vakmerő tette s keblét nagy büszkeség töltötte el. Elhatározta, hogy ezentul nem fog sem dorombolni, sem mosakodni, mert ezek a műveletek nem méltók egy olyan macskához, mely félelmes rokonának, a tigrisnek erényeire törekszik. Nem, a dorombolás igen jámbor hang, csak családias érzelmű cicához talál, de nem a mindenki ellenségéhez, az erdők és mezők szabad fiához, aki már embervért ontott!

Amikor eddig jutott gondolatában, szinte elnevette magát: eszébe jutott Anna asszony elképedt ábrázata, amikor a szeme közé ugrott s arcát összekaparta.

— Bezzeg, most megtudta, ki vagyok! — folytatta elégedett gondolatait s nekitüzesedve így fejezte be: — Ma folytatom, amit tegnap megkezdtem! Tettre!

Azzal talpra ugrott, a csürből a keribe osont s itt egy fára mászott, ahonnan pompásan láthatta, mi történik benn a házban. A konyhaajtó nyitva volt s közelében egy széken ülve falatozott Mózes gazda. A macska bátorságát a tegnapi siker úgy feltüzeltte, hogy habozás nélkül leugrott a fáról, átsiklott a kerítés nyílásán s egy vakmerő ugrással benn termett a konyhában.

A következő perc villámgyorsan végbemenő eseményeiről a kakas a következőkép számolt be a sopánkodó, óbégató tyukoknak:

— A konyhaajtó előtt kapirgáltam, amikor egyszerre gyorsan, mint a gondolat, egy szürke bundás test suhant el mellettem s még csak nem is hunyoríthattam, már a gazdának ugrott. Picula volt. Aztán hirtelen egy csizmás láb emelkedett fel: a gazda lába s a rá következő pillanatban a szürke bunda már a konyha szegletében vinnyogott. Majd a gazda az ajtó mögé nyult s aztán a szénavilla nyelének hatalmas puffogását hallottam. Ismét felemelkedett a csizmás láb s a másik pillanatban nagy puffanással épen elém esett a szürke bunda.

A kakas szavait pedig bátran elhihetjük mi is, nemcsak azért, mert szemés fültanuja volt a szörnyű eseménynek, hanem azért is, mert a kakas komoly, méltóságteljes gavallér, aki nem játssza el a tekintélyét a baromfiudvar népe előtt holmi üres fecsegéssel vagy éppen — Uram bocsáss! — füllentéssel!

Sokáig ott feküdt az udvar porában ama bizonyos szürke bunda tulajdonosa, a félelmes tigris rokona, a poruljárt Pi-

cula. A nap már jó magasan járt az égen és ma is oly szeretettel simogalta sugaraival a szegény, elkinzott testű Picula sűrű bundáját, mint tegnap. Amikor a macska nagy kinnal feltápáskodott, törött oldalbordával, lassan, nyöszörögve elvánszorgott a trágyadombra. Ott aztán ismét elnyult — félholtan.

A trágyadomb mellett lévő kerítésre rászállt egy veréb és sokáig gyanakvó szemmel nézte a félelmes ellenséget. Aztán lerepült a trágyadombra, mind közelebb és közelebb ugrált a macskához és a csőrével megcsipte — a farkát.

Talán éppen a tegnapi verébgyűlés szónoka volt.

[Brassó.]

Majmonidesz Matyi fejest ugrik.

(Öcsike levele Nagyapóhoz)

Szerencsésen megérkeztek Budapestre, édes nagyapókám s engem még aznap kivitt Stánczi-Czenczi néni a Rózsadombra, hogy „Isten őrizz“ (a Stánczi néni szava) meg ne ártson nekem a hirtelen átmenés a kisbaconi fenyves levegőből a budapesti poros levegőbe. Innen járok be a gimnáziumba, amelynek mostantól kezdve én is növendéke vagyok, aminek főképpen azért örvendek, hogy ezentul az az undok Lipi nem beszélhet velem csak úgy félvállról. De jól mondja valamelyik görög bölcs (ebben nem vagyok bizonyos, hogy görög mondta-e, sőt abban sem, hogy egyáltalán mondta-e valaki) igen, jól mondta, akárki mondta, hogy nincs tökéletes boldogság, mert a szintén undok Majmonidesz Matyi, aki végig bosszantott a majmolásával a négy elem, pont a józsefvárosi gimnáziumba rontott be s nem elég, hogy tovább folytatja a majmolását, de már azzal hengeg, hogy aszondja: Vagyok olyan legény, mint te, vágok olyan rendet mint te, pedig fogadok, hogy csak képen látott kaszát, ellenben én, mint Nagyapó jól tudja, ezen a nyáron valósággal kaszáltam is. Legujabban azzal hengeg, hogy ő nadselűen ugrik fejest, akár a lánchid karfájáról is leugrik a Dunába s ha kivánom, meg is tanít rá.

— Hallod-e, Matyi, mondtam én neki, valamiképpen bolond, aki fejjel megy a falnak, azonképpen az is bolond, aki fejjel ugrik a vízbe, amikor a lábán szépen bele sétálhat de azért nem bánom, ha egyszer kijösz a Rózsadombra s ott a Stánczi-Czenczi néni konyhájában megmutatod a fejjel ugrást.

— Gemacht, mondá Majmonidesz, ami

magyarul azt jelenti, édes nagyapókám, hogy meg van kötve az üzlet, vagyis ő kijön a Rózsadombra, másnap, azaz vasárnap dé'után.

— Hát csak jere, Matyikám, jere, mc. dám én igen kedvesen, várlak okvetlen elvárlak. Mire kimentem a Rózsadombra, kézzel is

volt a nadselü gondolatom: megfürdetem az undok Majmonideszt, miként megfürdettem nemrégiben a nem kevésbé undok Lipikét. Közöltem Zsuzsinéval, Stánczi-Czenczi néni szakácsnéjával a nadselü gondolatomat, mely szerint amikor Matyi beköti a szemét, a vízvezeték alól a már előre megtöltött cseberrel elébe tesszük szép csendesen... Zsuzsinének tetszett a nadselü gondolat s másnap délután szíves vendégszeretetet és telt cseber viz várta Matyit. Minthogy Stánczi-Czenczi néni látogatásban volt Czilinéninél, egyenest a konyhába vezettem Matyit, aki nyomban uszáznak vetkőzött, aztán felpattant a székre, a karját előre nyújtotta, kezét összetette, fejét lesütötte, röviden: ugrásra készen állt.

— Ez a póz mondá ő, az ugrásra kész póz. Persze, kendővel be kell kötnie a szemét annak, aki magasból ugrik, nehogy az utolsó pillanatban visszarettenjen a halálugrástól. Mert mondanom se kell, mondá mélyre tompított hangon Matyi — halálugrás ez.

— Ó, ó, lelköm, csak nem akar halálba ugrani? sápitozott Zsuzsiné.

— Van eszembe! kacagott Matyi. Gyerek-

játék ez. Hát csak ide egy kendőt, kedves Zsuzsi néni.

— Hogyne, lelköm, hogyne, azzal szaladott Zsuzsi néni a cselédszobába s büszkén lobogtatta piros pettyes kendőjét, melyet én kötöttem Matyi fejére, olyan szorosán, hogy felszisszent belé. Amint ezzel készen voltam, hirtelen megragadtuk a vizes cseber két fülét s észrevétlenül a szék elé tettük.

— Nos most, vigyáz! Kiáltottam harsány hangon. Amikor hármat számolok — ugrás!

All rájt! felelt Matyi angolul, ami, édes nagyapókám, szabadon körülbelül annyit jelent, hogy „helyes a bögés“ s abban a pillanatban

már előre is nyújtotta két karját, összecsuksa tenyerét, lesütötte a fejét: úgy várta a vezényszót.

— Egy, kettő, há-rom! kiáltottam én, hogy csakúgy csengett a konyha belé.

A — 10m-ra ugrott Matyi s szerencsésen be'e is ugrott a cseberbe

— Hát ez mi!? ordított Matyi s magánkívül dobta le szeméről Zsuzsi néni piros pettyes kendőjét.

— Ez a rózsadombi tő — feleltem én rövidesen egyszerű tömondatban.

— No, megállj Öcsi: — fenyegetődött Matyi — háromszor fizeti ezt Majmonidesz

Matyi vissza! (Lám, lám, nem is hittem volna, hogy Matyi ismeri a Ludas Matyi történetét.)

De Zsuzsiné hamar kibékítette Matyit egy nagy bögre kávéval s végül is igen barátságosan váltunk el — viszontlátásra a legközelebbi bokszolásig!

A másolat hitelül
ELEK NAGYAPÓ

Mit csinálna?

Egy orvostanhallgató a sebészből vizsgázott. A vizsgáztató tanár megkérdezte tőle, hogy mit csinálna, ha valakit puskaporral levegőbe röpítenének?

— Várnék, amíg lejönne, — volt a felelet.

(Kolozsvár.)

GERGÉNYI FERENC.

Beszámoló a nyári vakációról.

— Első közlemény —

Kedves Nagyapó!

Már az iskolai év vége felé elragadt a vakáció utáni vágyakozás. Boldogan láttam hozzá minden erőmből a tanulásnak, hogy sikeresen fejezzem be az évet, hogy ez által egy boldog, igen boldog vakációt szerezhessek magamnak.

Vakáció... vakáció... ez a szó csengett fülemben minduntalan. Végre elérkezett az a nap, az a döntő nap, melyen megkapja mindenki méltó jutalmát: amikor megtudja mindenki, hogy milyen lesz a nyara és ez a nagy nap június 29. Ekkor kaptam meg én is fáradságom méltó jutalmát. Bucsut vettem az intézet falaitól, bucsut vettem 3 óra az én régi osztályomtól, padomtól. Bucsut mondtam végül szeretett barátainknak ismerőseimnek és elhátároztam, hogy elutazom szeretett Nagybátyámhoz Dobosdra, Krassó-Szörénymegyébe.

Oh június 29-ike, te kedves nap, mily boldoggá tettél te mindig engem!... Szívem égett a vágytól, hogy vonaton érezhessem magam, ami nemsokára meg is történt. Egy este, amikor a város aludni tért; amikor a csillagok legszebben ragyogtak, utra keltem. Egyre szőttem terveimet, egyre csak arra gondoltam: miként fogom vakációmát eltölteni. A vonaton egyre csak a boldog napokra gondoltam, míg le nem csukta szeméimet az álom jószágos tündére... Lassan-lassan elhalt a vonat zakatolása és én már pompás istenáldotta vidéken éreztem magamat. Amikor felnyitottam a szememet, már megérkeztem az utolsó vasúti állomásra. Itt vártam amíg hajnalodik, amíg a kocsi jó. Mert bizony Dobosd

a vasuttól 18 kilométerre van. Nemsokára meg is érkezett a kocsi és én boldogan ugrottam arra. Szívem oly hevesen dobogott, hogy dalolni szerettem volna.

Hej!... miért nem lehet az ember madár is, hogy repüljön sebes szárnyakon, mennél gyorsabban a céljához, gondoltam magamban. Hosszu volt a kocsikázás, de én nem untam, hanem érdeklődve néztem a hatalmas erdőségeket, hegyeket, vetéseket. Elhagytunk sok falut, hegyet, völgyet, patakot, míg végre feltűnt az a falu, amely boldogságomat rejtette magában. Mily hívogatóak voltak kicsiny, piros cserepes házai!... Boldogan üdvözöltem jegyző nagybátyámat a szép tisztára meszelt jegyzői lakban Ugy festett ez a szép ház, mintha a hegynek koronája lenne; oly büszkén nézett alá a falura, hogy feltétlen tiszteletet parancsolt magának.

Vigan szaladtam az istállóba gyönyörködve szemléltem a szürke lovakat, majd sorba néztem a házat kertet, udvart. Milyen tiszta volt minden! Mily csendes volt a kert... Hányszor meséltek örök nyugalomról, reménységéről, szeretetről a vén diófának földig hajló ágai! Mily boldog órákat töltöttem itt! Mily kedves, mily szép volt nekem mindig ez a ház... Hányszor ültem a vén diófa alá! Hogy néztem onnan mindig körül! Hogy néztem el onnan a magasba röppenő, daloló madárkákat! Hogy gondoltam az én szeretetteimre!

Amikor már a házat jól ismertem, lejárogattam a faluba és azt tanulmányoztam. A falu lakossága tiszta román. A házai — mint általában a román vidéken — fából épültek.

Kivül sárral bekenve, szalmával vagy cseréppel fedve, kéménnyel, vagy anélkül, ami mindjárt feltűnt nekem. Be is mentem sok házba és láttam, hogy tüzelőhelyük a puszta földön van. Butorzatuk igen egyszerű: egy-egy ágy, asztal és szék.

A nép maga: jószívű, bőbeszédű és végtelen babonás. Minden házban 4–10 ökör, disznó, baromfi; no meg egy kis piszok, ami igazán nem is csoda.

A falut meredek szakadékok, erdők veszik körül. Majd minden nap kísértáltam az erdőbe és ott töltöttem nyaralásom java részét.

Mily nagy volt a boldogságom, ha láthattam az ártatlan szemű őzt vagy a ravasz rókát! Hogy mily elbájoló a természet, bizony toll le nem írhatja, száj el nem mondhatja. Azt csak azt tudja igazán, aki ott élt a szabad természet ölében; aki hallotta a madarak dalolását, a patakok csevegését, a zizegő fák halk meséit.

Oh mily nagy volt az örömöm, amikor barangolásaim közepette rá-rábukkantam a Marosra s végig néztem tova rohanó vizén.

Oh, ti szótlan hullámok, gondoltam magamba — miért nem szóhattok úgy, hogy én is megértsem meséitek?...

Igy multak el lassan-lassan napok, hetek és én boldog, végtelenül boldog voltam... Korán keltem, harmates fűben szaladtam az erdőbe, mert tudtam hogy ilyenkor dalolnak legszebben a madárkák — hiszen imádkoznak. — ilyenkor tér haza vadászatról a ravasz róka, ilyenkor jön elő a szelid őz, a büszke szarvas. Tele szívam tudómet friss levegővel és így sétáltam, tanultam, barangoltam tanulmányoztam sok-sok érdekes dolgot. Így a gombák különlegességét és hatását, madarak és hangyák életét és ezek mind-mind nagy élvezetét nyújtottak számomra.

Oh, miért kellett oda hagyni az árnyas fákat, a madárkákat, a büszke hegyeket, a csevegő patakokat! Isten leghatalmasabb teremtményét: a természetet!?

Csend volt ott... Siri csend... Nem hallatszott oda a munkás kezek csákányainak, fejszéinek csattogása... Nem törte meg a természet csendjét senki... semmi...

Telt, mult az idő, boldogságban, meglepedésben. Lassan megismertem az egész vidéket... De hát semmi sem tarthat örökké. Oda kellett hagyni másfél hónap után a pompás vidéket... Mielőtt elmentem, búcsút mondtam ez Isten áldotta vidéknek. Nehéz szívvel tekingettem vissza arra a pompás erdősegre, szakadékokra, a patakokra, kicsiny piros fedeles házikókra amelyek mind-mind együtt és egyenként az én boldogságomat szolgálták. Még most is ég a szívem a vágytól, hogy viszont lássam azt az Isten áldotta vidéket.

No de sebai, daloljatok kis madárkák, remegjete ti, félénk őzek ravaszkodjál, te vén róka, susogjatok ti vén diófák! Nem busulok, mert tudom, viszont látlak titeket újból, lesz még nekem olyan boldog vakációm...

Daloljatok csak, daloljatok, kedves kis madárkám...

*

Kedves cimborák, im, elmeséltem röviden az én boldog vakációmát, le is irtam, fogadjátok szeretettel e szerény művet egy olyan pajtásotoktól, aki mindig rátok gondol, aki sok szerencsét kíván nektek az új iskolai évhez.

(Temesvár)

KUNA ALADÁR,
VI. gymn. tan.

A hazugság nem könnyű.

Egy ember a szomszédjától kölcsön kért egy fazakat és eltörve adta vissza. Szomszédja bíró elé vitte az esetet, ahol az ember így védekezett:

— Először is a fazakat nem is kértem el; másodsor már eltörve kaptam; harmadsor pedig teljesen épen adtam vissza.

(Bánffyhunяд.)

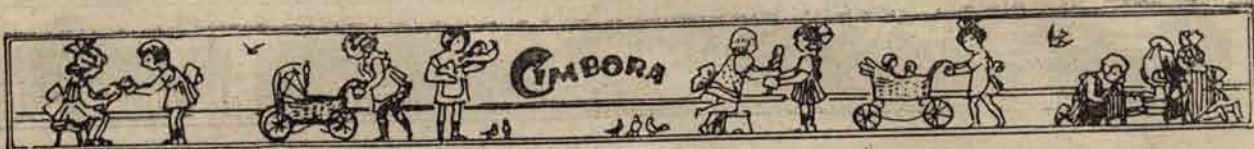
TOLCSVAY BÖSKE.

Köhögésnél,
hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

A gróf urfi.

(Egy tanár jegyzetéből.)

— Irla: FÁBIÁN GYULA. —

I.

A reáliskola előtt pompás hintó állott meg. Az ajtajára grófi címer volt festve (ágaskodó szarvas, fölötté három cserfalevél). A hintó előtt gyönyörű pár hófehér ló toporzékolt és rágta a zablát. A kocsis leugrott a bakkról, kinyitotta a hintó ajtaját. Egy fiu szállott le a hintóból. A kezében könyvek. Mosolygó arccal köszöngetett jobbra-balra az iskolába tóduló diákoknak. Ezek kedvtelve nézték a remek, címeres fogatot, szívesen köszöntötték a csinos, nyulánk fiut, aki szintén az iskolába tartott. A folyosón fölakasztotta kalapját a fogásra és belépett a második osztályba.

Ki lehet ez a fiu, aki grófi fogaton jár az iskolába?

Amikor órám volt a második osztályban, azonnal ráismertem a fiura. Szarvasi János volt a neve. De nem tudtam elképzelni azt, hogy ő volt az, aki előbb olyan előkelően ugrott le a hintóról. A kis János nem látszott gazdag fiúnak. Az öltözete rendes volt ugyan és ragyogott a tisztaságtól, de nem készült valami jó anyagból, a szabása sem volt finom.

De hamar napirendre tértem a dolog felett. Nem törődtem többet a kis János ruhájával és származásával, bár többször láttam, hogy hintón robog az iskola elé. Jól tanult. Ildomosan, szépen nevelt gyerekekhez méltóan viselkedett. Meg is szerettem hát hamarosan a kis Jánost.

Egy szünet alatt az udvaron sétáltam. Az udvaron álló nagy diófa alatt diákcsoportot vettem észre. A csoport közepén a kis Szarvasi János állott. Kipirult arccal mesélt valamit. A pajtásai csillogó szemmel hallgatták. Odamentem. Megállottam a vastag diófa törzse mögött.

A Jánoska hangja ütötte meg a fületem.

— Atyám, a gróf, így szólott hozzám: »Jer fiam, Olivér, elmesélem neked, hogy negyedik Béla miért ajándékozta családunknak a grófi címet.«

— Ejha! — gondoltam magamban. — A kis Jánost otthon az édesapja — Olivérnek hívja? És gróf? Eszerint János — Olivér grófurfi... No, ez érdekes. Halljuk hát, miért is kapták Jánosék a grófi címet? Meg is hallot-

tam. A fiu szépen, folyékonyan elmondta az esetet, mintha csak könyvből olvasta volna.

— Atyám, Eduárd gróf így beszélt: Amikor a tatárok elpusztították az országot és már semmi rombolnivalót nem találtak az országban, lassan kivonultak és Ázsiában tértek vissza. Negyedik Béla király visszajött a bujdosásból. Kiséretében volt egyik ősapánk, Ladomér, (akkor még egyszerű köznemes) a király fő sólyom-mestere is. Amint vándorolnak a kietlen, elpusztult országban, a király erősen megéhezett. Nem csoda. Hiszen már napok óta vándoroltak anélkül, hogy emberi lakóhelyre akadtak volna, ahol valami táplálékot találhatnának vala. A király megállást parancsolt.

— Nem bírok tovább menni úgy legyöngített az éhség. Pihenjünk meg.

Az udvari emberek összenéztek. Nem volt semmi táplálékuk. Ha valami csoda nem történik, akkor éhen pusztul a király szentük láttára. Akkor dicső ősrünk, Ladomér, a nyílát vállára vetette, kedvenc solymát, melynek szemére finom selyem sapka volt huzva, öklére ültette és elindult a csaliús felé, hogy szerencsét próbáljon. Hátha valami vadra bukkan, amelyből ebédet készíthetnek?

Egy domb tetején megállott. Körülnézett. Seholy — semmi... Vadnak nyoma sem volt. Akkor egy hármás cserfalevelet tépett le, azt a sólyom szájába adta. Levette a sípkát a madár fejről. A sólyom körülnézett. Megrázta a szárnyát és fölroppent.

— Kurr! kurr! édes madaram — kiáltott Ladomér — keress!

A sólyom körbe repült. Magosra. Magosra, olyan magasra, hogy átrepült a felhők fölött és eltűnt Ladomér szeme elől. De ősrünk erősen figyelt tovább. Egyszer csak látja, hogy megszűnik, valami imbolyogva száll le a magasból. A hármás cserfa-levél volt az.

— Ah! bizonyosan a sólyom ad jelt nekem. Meglátott valamit, — gondolta Ladomér.

Oda rohant, ahová a leszálló levél lehullan készült. Alig ért oda, hát egy nagy szarvas ugrott fel előtte. Ladomér lekapta nyílát és utána lött, de a nyil vessző eltévesztette a

futó szarvast. Ám a király életének megmen-
téséről volt szó! Ez a tudat megacélozta La-
domér izmait és a szarvas után futott. Ki ér-
het utól egy szélvészént rohanó szarvast?!
Ladomér mégis futott, futott, mert hiszen ez a
szarvas az egyetlen vad, amely megmentené a
királyt és kíséretét a szörnyű haláltól. Így nem
maradt el a vadtól egy nyomnyira sem, hanem
repült ő is utána mint a vihar. Űzte, hajtotta.
De egyszerre ereje lankadni kezdett. A szive
vadul kalapált, aki mindjárt megszakad . . .

És akkor a magasból nagy vijjogással,
mint valami kődarab, alázuhan Ladomér sólyma,
karmaival belekapaszkodott a szarvas fejébe,
csőrével vágni kezdte a szarvas szemét és egy-
kettőre kiásta, úgy, hogy az állat megvakult.
Tántorogni kezdett, bizonytalan lett minden
mozdulata. Ladomér könnyen utolérte. Megra-
gadta a szarvát. A vad felágaskodott, majd
térde roskadt. Ladomér elővette vadászkeszét,
a szarvas szívébe mártotta.

Mindez pár perc műve volt, a király szemel-
látára.

Akkor a király maga elé hívatta ősmét
s Ladomér letérdelt előtte. A király kegyesen
szólt:

— Kelj fel, hivem. Fogadd jobbjomat és
kézszorításommal fogadd a grófi címet. Szarvas-
közi Szarvasi Ladomér gróf, örökös udvari fő-
vadászmester, a szarvasközi latifundium bir-
tokosa.

Ősünk kezét csókolt a királynak. Mi azóta
viselünk grófi rangot, címerünkben az ágas-
kodó szarvassal, fölötte három cserfalevéllel.

János (pardon — Olivér) kis hallgatói lel-
kesen, szájtátva fogadták a csodálatos történe-
tet. Csak a kis praktikus Steiner kockáztatott
meg egy félénk kérdést.

— Miért nem irod akkor így a magyar
füzetedre: »gr. szarvasközi Szarvasi Olivér Já-
nos Ladomér«? — Már csak szebb így, mint
az egyszerű — Szarvasi János név.

— Családunkban ősi hagyomány a szerény-
ség, — szólt hanyagul a gróf urfi.

— Ugy-e, te már ettél valódi szarvas-
hust is ecetes tormával?

— Ecetes tormával? Szarvas pástétomot
szoktam ebédelni tatár mártással, kaviárral és
articsókával.

— A csicsóka jó ám nyersen is — szólalt
meg Béres Gyurka. — Jó nyersen a tarlórépa,
meg a sárgarépa is. Próbáltad már? Az nagy-
szerű ám, kivált ha az ember maga ássa ki a
földből.

— No, én nem foglalkozom a répaásással.
Nálunk az ebédet este hét órakor találják.

— Micsoda? Ti este ebédeltetek?

— Persze, te számár, — mondta tudáko-
san a kis okos Steiner Béresnek. — Ez a francia
szokás. Reggel könnyű kávé, délen villás-
reggeli, este ebéd.

— És a vacsora?

— A vacsora? A vacsora? Bizony azt
nem is tudom. Te, Olivér, tulajdonképpen mikor
vacsorázol?

— Színház után.

— Színház után? Hiszen Oladon, amelyik
faluban te lakol, nincs is színház!

— Színházunk van a kastélyban — mondta
fagyos egyszerűséggel Olivér. — Udvari szín-
szeink játszanak benne. Azt, amit parancsolok.
Hamletet vagy Ali baba és a 40 rablót. Amit
akarok.

— Persze. Természetesen. Tehát színház
után vacsorázol. Képzelem, mennyi cseléd, inas
szolgál ki téged.

— Bizony egy egész sereg. Kiséretünkbe
tartozik egy szerezsen hóhér is.

Steiner nagyot ugrott ijedtében, mintha
kakas csipte volna meg. Majd leharapta a
nyelvét.

— Micsoda? Jól hallottam? Egy szerez-
csen hóhér él a házatoknál?!

— Nos, hát igen. Mi csodálatos van ebben?

— Persze, persze. . . Természetesen. Nincs
benne semmi. Az én apám is fogadhatna egy
szerezcseny hóhért. A füszerületünkben ő mér-
hetné ki a subickot és a kulimázt. Ez tudni-
illik mindenkit befeketit. De a kulimáz meg a
subick nem látszanék meg a szerezcsen hóhér
arcán, mert az is fekete. És mondjad Olivér,
tud nyakazni is ez a háztartási alkalmazott?

— Tud. Természetesen.

— Természetesen. Hehe-he. Persze, —
természetesen, libákat. Ilyen nyakozás nálunk
is előfordul minden héten.

— Libát?! Achmed embert nyakoz! Ő
direkt hóhér. Abessziniából hozattuk őt expresz

elefánton, posta-hajón és vonaton. Ő a máhdi udvarában 101 embert nyakozott.

— És nálatok ?

— Nálunk nem fordult még elő. Tudjátok, a dolog úgy áll, hogy családunknak pallos joga van. A kastély kapuján egy kovácsolt vaskéz van, amely pallost tart. Ha már most valaki uradalmunkban bűntényt követ el, családunk feje és két legidősebb tagja vérbíróságot alkot, az esetet megvizsgálja és a bűnöst halálra ítélheti. Akkor jönne Achmed. Skárlát piros nadrágot öltene, az arcára álarcot csatolna, kezében hatalmas pallos és így szólna vérfagyasztó hangon az elítélthez: »Perceid megszámláltattuk! Szállj magadba, mondj el egy miatyánkot és akkor . . .

— Ju! Ne mondd tovább. Nem szeretem az ilyet hallgatni, — ijedezett Steiner.

— De csak mondd tovább! — kérlelte Olivért a hórihorgas Gombos, akit azzal gyanúsítottak, hogy rémregényeket olvas.

— Nos, Achmed az elítélt vállára teszi a kezét és levezeti az elítéltet a kastély udvarára. Ott áll már készen a verpad. Az elítélt leveti gallérját, a tőkére hajtja a fejét . . .

A kis Steiner befogta a fülét, hogy ne hallja a pallos suhogását. De nem hallotta a szünet végét jelentő csengetést sem, csak azt látta, hogy a pajtásai beszaladnak az udvarról az iskolába. Nagyot sóhajtott örömeiben. Elmaradt a nyakazás. Ő is a pajtásai után szaladt.

Én elbámulva gondolkoztam az Olivér szavai fölött. Kíváncsi is lettem arra, ki lehet hát tulajdonképpen ez a kis csinos Szarvasi gyerek? Azt tudtam, hogy a közeli Olad faluban lakik. Onnan jár be többnyire fogaton az iskolába, de néha gyalog.

Ejnye, ejnye, mi lehet ez? Elhatároztam, hogy utána járok a dolognak.

(Folytatás és vége következik.)

A kis kereskedő.

Anya: Mit csináltál a pénzzel, amit tegnap adtam neked azért, hogy idd meg az orvosságodat ?

János: Cukrot vettem, ami pedig megmaradt, azt odaadtam Péternek, hogy így a meg helyettem az orvosságot.

(Szelmár.) Franciából: Földes László és Imre.

A számtudós Móricka.

Az elemi iskolában a tanító bácsi kérdezi a kis II. osztályos Mórickától, hogy mennyi marad, ha 20-ból 20-at elveszünk ?

Móricka hallgat, gondolkodik. Végre a tanító bácsi így adja fel a kérdést:

— Figyelj ide: Ha adok neked 20 fillért és te a zsebedbe teszed és az uton elveszted, mi marad a zsebedben ?

— Egy lyuk! — felelt Móricka.

(Szilágyosmlyó.)

Stern Endre.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszékmegye). E címre küldendők a »Cimbora« részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4.

A kiadóhivatalhoz küldendők a »Cimbora« előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 leu, negyedévenként 100 leu.

Csehszlovákiában évi 80 csehkorona, negyedévenként 20 csehkorona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.-t.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

A nagyravágyó veréb.

— Irta: CSÜRÖS EMILIA. —

Egy kis veréb hangos csicsergéssel ébresztette fel egy reggel a verébfamiliát. A verébapa bosszusan szólt:

— Semmirevaló kölyök, mekkora lármát csap, aludni sem hagyja az embert! Az anyja védelmezte fiókáját:

— Éjnye már, apóka, hogy csapna lármát? Nem hallod milyen csodaszépen dalol ez a mi gyermekünk? Mintha csupa ezüst csengettű lenne a torkában, akár énektanárnak is elmehetne!

A kis veréb hallotta ezt és igen a fejébe szálit a dicsőség. Először rászállt egy rózsabokorra, annak dalolt szép kis dalocskákat diadalról, dicsőségről. A rózsalehajtotta a fejét, úgy hallgatta. De hallgatták a violák, szegfűk, mályvák is a kis verebet és amikor elhallgatott azt mondták:

— Jaj de szép volt, énekelj még nekünk!

De a kis veréb gőgösen rázta meg szárnyait.

— Hogyne, nektek elég volt! Most elrepülök az erdőbe és ott megtanítom a rigót, meg a többi erdei madarat is olyan szépen dalolni, ahogy én tudok.

Szárnyra is kelt és meg sem állt a nagy erdőig. Illedelmesen kopogtatott bagoly bácsi ajtaján. Amikor az kidugta pápaszemes fejét, szépen elmondta neki, hogy azért jött ide az erdőbe, mert ének iskolát akar nyitni. Meg akarja tanítani az erdei madarakat szépen énekelni.

— Szólj csak a szarkának, fiam, hogy mit akarsz, — felelt jószágon bagoly bácsi — és ott, az erdő tulsó szélén van az a nagy fa, ott összegyűjtheted a madarakat. Az elég messze is van

ide, nem fogom meghallani. Nekem pedig hagyj békét, mert késő van, a nap is felkelt már, aludni akarok!

Nosza, volt nagy találgatás a madarak között. Ki lehet az énektanár, honnan jött? Vajjon szépen énekel?

És gyültek, egyre gyültek, mert a szarka minden fán elcsörögte a nagy ujságot.

A kis veréb egy szomszédos fáról hallgatta, figyelte. Amikor mind együtt voltak, felszállt ő is a fa legmagasabb ágára. Néma csend lett, mindenki elhallgatott. Egy csacska szajkó ennyit szólt:

— Olyan, mintha veréb volna!

De a többiek lepisszegték. — Hallgass! — A fülemile is hasonlít a veréphez, mégis a legszebben dalol közöttünk.

A nagy csendben félénken szólalt meg a kis veréb.

— Azért jöttem, hogy megtanítsalak benneteket énekelni, mert olyan szépen, mint én, senki sem tud. Hallgassatok hát reám.

És elkezdett tele torokkal csicseregni.

A madarak hallgatták egy darabig csodálkozva, aztán türelmetlenek lettek, végül hangos kacagásba kezdtek.

Hiszen ez egy közönséges veréb! Ez akar minket megtanítani? És egymásután elrepültek a fáról. Utolsónak a szarka kelt szárnyra, de előbb nagyot koppantott a veréb fejére!

— Tartsd bolonddá az öreg apádat! És elszállt ő is.

A kis veréb ott maradt egyedül nagy szégyenben, keserűségben. Hazamenni restelt, ott buslakodott estig a

A nagyravágyó veréb.

— Irta: CSÜRÖS EMILIA. —

Egy kis veréb hangos csicsergéssel ébresztette fel egy reggel a verébfamiliát. A verébapa bosszusan szólt:

— Semmirevaló kölyök, mekkora lármát csap, aludni sem hagyja az embert! Az anyja védelmezte fiókáját:

— Éjnye már, apóka, hogy csapna lármát? Nem hallod milyen csodaszépen dalol ez a mi gyermekünk? Mintha csupa ezüst csengettyű lenne a torkában, akár énektanárnak is elmehetne!

A kis veréb hallotta ezt és igen a fejébe szálit a dicsőség. Először rászállt egy rózsabokorra, annak dalolt szép kis dalocskákat diadalról, dicsőségről. A rózsalehajtóit a fejét, úgy hallgatta. De hallgatták a violák, szegfűk, mályvák is a kis verebet és amikor elhallgatott azt mondták:

— Jaj de szép volt, énekelj még nekünk!

De a kis veréb gögösen rázta meg szárnyait.

— Hogyne, nektek elég volt! Most elrepülök az erdőbe és ott megtanítom a rigót, meg a többi erdei madarat is olyan szépen dalolni, ahogy én tudok.

Szárnyra is keit és meg sem állt a nagy erdőig. Illedelmesen kopogtatott bagoly bácsi ajtaján. Amikor az kidugta pápaszemes fejét, szépen elmondta neki, hogy azért jött ide az erdőbe, mert ének iskolát akar nyitni. Meg akarja tanítani az erdei madarakat szépen énekelni.

— Szólj csak a szarkának, fiam, hogy mit akarsz, — felelt jószágon bagoly bácsi — és ott, az erdő tulsó szélén van az a nagy fa, ott összegyűjtheted a madarakat. Az elég messze is van

ide, nem fogom meghallani. Nekem pedig hagyj békét, mert késő van, a nap is felkelt már, aludni akarok!

Nosza, volt nagy találgatás a madarak között. Ki lehet az énektanár, honnan jött? Vajjon szépen énekel?

És gyültek, egyre gyültek, mert a szarka minden fán elcsörögte a nagy ujságot.

A kis veréb egy szomszédos fáról hallgatta, figyelte. Amikor mind együtt voltak, felszállt ő is a fa legmagasabb ágára. Néma csend lett, mindenki elhallgatott. Egy csacska szajkó ennyit szólt:

— Olyan, mintha veréb volna!

De a többiek lepisszegték. — Hallgass! — A fülemile is hasonlít a verébhez, mégis a legszebben dalol közöttünk.

A nagy csendben félénken szólalt meg a kis veréb.

— Azért jöttem, hogy megtanítsalak benneteket énekelni, mert olyan szépen, mint én, senki sem tud. Hallgassatok hát reám.

És elkezdett tele torokkal csicseregni.

A madarak hallgatták egy darabig csodálkozva, aztán türelmetlenek lettek, végül hangos kacagásba kezdtek.

Hiszen ez egy közönséges veréb! Ez akar minket megtanítani? És egymásután elrepültek a fáról. Utolsónak a szarka kelt szárnyra, de előbb nagyot koppantott a veréb fejére!

— Tartsd bolonddá az öreg apádat! És elszállt ő is.

A kis veréb ott maradt egyedül nagy szegényben, keserűségben. Hazamenni restelt, ott buslakodott estig a

Elek nagyapó üzeni.

A nyári vakációról szóló beszámolóik közlésé-
 ebben a számban kezdem meg s ennek a hónapnak
 a végéig elfogadok beszámolót és rajzot is. Rajta
 siessetek, le ne késsetek! — Tolcsvay Böske,
 Bánffyhunad. Az adomákból válogatok. Az előbbi le-
 velet megkaptam s válaszoltam is rá. — Kun Aladár,
 Temesvár. Közöld velem pontos címedet s örömmel
 teljesítem kívánságodat. — Asztalos Vilike, Nagysom-
 kut. A kiadóbácsinak megírtam, hogy apukád még
 júniusban előfizetett a Cimbora-ra, de csak augusztus 2-től
 kapod s eddig csak a 34. számot kaptad meg, tehát csak
 innen számítsa a negyedévet. Őcsike köszöni kérdésedet,
 sokat betegeskedett a télen, későn jöhetett le Kisbaconba,
 de most már remélem, összeszedi magát és újra termel-
 fogja a „nadselü” gondolatokat. — Dénes Manyika,
 Segesvár. Örülök hogy kellemesen telt a nyár és
 érdeklődéssel várom a beszámolót. Én, köszönöm kérdé-
 sedet, jól nyaraltam, természetesen, idehaza Kisbaconba,
 s hála Istennek, nagyanyóval együtt jó egészségben.
 Ezt kívánom neked is és köszönöm, hogy a „komolyabb
 munkát” azzal kezdted meg, hogy legelőször is nagyapó-
 nak írtál. — Róder Sándor, Szinérváralja. Bizony
 gondolom, hogy a Liceumban nem lesz sok időd a
 levélíráásra, de azért remélem, hű maradsz elhatározásod-
 hoz és mégis szakítasz időt magadnak, hogy írsz nekem
 néhány sort, A rejtvényed máskülönben jó volna, de én
 sokszor megüzentem már, hogy magamra vonatkozó
 rejtvényt nem közlök. — Halász Lenke és Bimuka
 Székelyhid. A kiadóbácsinak megírom, hogy a Cimbora
 címszalagára ezentul ne Cacuenit írjon, hanem Sacuenit
 s így azlán remélem pontosabban kapjátok a lapot.
 Megható szépen kifejezett jókívánságaitokat igaz szívből
 köszönöm. Ha messze lakunk is egymástól, egyszer talán
 mégis csak lesz alkalmatok, hogy meglátogattatok. —
 Lengyel István, Kraszna. A 31. számot pótolni fogja
 a kiadóhivatal. Ami a késést illeti, az bizony csak a
 posta bibája lehet. Ha a július 26-i számban tizedike volt
 a rejtvények megfejtési határideje, az természetesen a
 következő hónap tizedikét jelenti. — Csáki Olga. Örül-
 lök, hogy a könyv letszelt neked s azért sem haragszom,
 hogy nyaralás közben nem írtál, mert azt sokszor
 tapasztaltam már, hogy nyári multság közben nem fogja
 az unokákat a levélírással. Rejtvényeidet küldd be újra és
 ird hozzájuk a megfejtést is, mert én nem érek rá, hogy
 magam fejtssem meg. Leveleidre sohase feledd ráírni,
 a kellezést és ne Szatmárra küldd, hanem Kisbaconba,
 mert így sokkal hamarább kapom meg. — Simai Irén,
 Púj. Szép leveledért megbocsátom két hónapig tartó
 hallgatásodat. A leveledhez mellékeltem írás, amely meghall

unokatestvéredről szól, lelke mélyéig meghalott. Szeret-
 nél nevelő szüleidnek örömet szerezni azzal, hogy a
 Cimbora-ban olvashassák. Én is szívesen megjutalmaznám
 ezzel a te gyöngéd érzésedet, de komoly okaim vannak
 arra, hogy a Cimbora olvasóitól irodalmi próbák közlését
 ne közöljek a lapban. Elégedjél meg azzal, hogy szépnek,
 meghatónak találtam. — Kovács Károly, Zilah. A 33.
 és 35. számot pótolni fogja a kiadóhivatal. A késésről,
 sajnos, nem tehetünk, ez nem a kiadó hibája. A belü-
 rejtvényed tulságosan könnyű. — Förster András,
 Calatele. Bemutakozó soraidal nagyon megörvendez-
 tetél. Azt írod: „Mióta nagyobb lettem, mindig fájó
 szívvel néztem, hogy pajtásaim sétálgatnak nagyapjukkal
 s nekem nincsen. Nagy örömet szerzett nekem apukám
 azzal, hogy megrendelte a Cimbora-t. Így hozzájutottam
 egy nagyon jó nagyapóhoz és egy kedves ujsághoz”. A
 nagyapó igaz szeretettel fogad unokái közé. Legközelebb
 írsz többet magadról: milyen iskolába jársz, hányadik
 osztályba. Hol van Calatele, mi a magyar neve? A
 kiadóbácsinak megírtam, hogy küldje el a hiányzó 34.
 számot. A rejtvényeid tulságosan könnyűek. — Koós
 Bella, Szalárd. Örülök hogy el vagy ragadtalva a Cim-
 bora-tól s hogy annyira tetszik a „Tamás érdeklődése”.
 Anyukád is mondja, hogy gyermekkorában sok mesét
 olvasott tőlem. Bizony, nagymamák is vannak már, akik
 az én mesémen nevelkedtek. Az írásod, amint magad is
 mondod, gyöngécske, de szorgalmas gyakorlással majd
 megszépül. Gyakorold azzal is, hogy sürün és gondosan
 írsz nagyapónak. — Szabó Olga, Naszód. Román
 iskolába jársz, de otthon magyarul is tanulsz írni és
 olvasni. Látom, jó eredménnyel, mert szép és rendez az
 írásod. Remélem jól fog sikerülni a vizsgád s jövő
 nyáron ismét beállhatsz a Cimbora olvasói közé. —
 Babcsák Erzsike, Bethlen. Örülök, hogy letszelt a
 levélpapír s örülök annak a jószándéknak is, hogy ha
 lehet, még szerzel vagy két előfizetőt a Cimbora-nak.
 Annál szebb és nagyobb lesz a Cimbora, minél többen
 járattják. — Szalay Judit, Borsa. Bucsuzó levelet írsz,
 mert a télen bentlakó leszel a pozsonyi Notre Dame
 zárdában, onnan pedig csak a szüleidnek írhattsz. Ne félj,
 nem feledlek el s tudom, te is megtartod azt az ígéretet,
 hogy írni fogsz, mihelyt ismét írhattsz. Addig Zsuzsi ad
 majd hírt rólad is. Nagyanyó szívből viszonzozza üdvöz-
 léseidet. — Heller Olga, Arad. A kiadóhivatal meg-
 fogja küldeni a 28. számot. Igazán, derék lány vagy,
 hogy magad készíted elő a felvételi vizsgára az őcsédet,
 aki az első liceumba fog járni. — Gréb Tibor, Zalatna.
 A kiadóhivatal meg fogja küldeni a 9. 31. 33 és 35. szá-
 mokat. Én bizony, csöndesen és idehaza töltöttem a
 vakációt, amely nekem nem is vakáció, mert nyáron
 éppen úgy szerkeszteni kell a Cimbora-t, mint télen.

Bezzeg, kellemes lehetett a te kirándulásod a Detonátára. (Köszönöm a képeslevelezőlapot!) Aranybányát és higany gyárat is láttál s még azt is megmagyarázták nektek, hogyan készítik a higanyt. No látod, ezzel már többet is tudsz, mint én. Azt igen bölcsen teszed, hogy tanuld az eszperántó nyelvet, mert ennek a nyelvnek elterjedése legjobb eszköze annak, hogy az emberek mindenütt a világon megértsék és megszeressék egymást. Hogy emellett a Magyar mese és mondavilág c. könyvemet is olvasod, az megnyugtalt arra nézvést, hogy a szebeni német iskolában sem fogod a liszta magyar nyelvet elfeledni. Rejtvényeidet félteteszem és válogatni fogok közülük. — **Bálint Jucika, Székelyudvarhely.** Örülök, hogy Bőrmé annyira tetszett s hogy anyuka is elolvasta, mint ahogy a Cimbora-t is el szokta olvasni apukával együtt. Bizonyára olvasok belőle egy-egy kis mesét a két esztendő Mártuskának is, aki olyan kedvesen mondta a multkor, hogy a „Cimbora nagyapó” küldte az ujságot. Azt akarom én, hogy az egész családnak kedves lapja legyen a Cimbora. Őcsike mostanában sokat belegeskedett, de majd csak megjönnek ismét nadselü gondolatai. Még Tökmag őfelsége sem tett le örökre a harmónikázásról. A kiadóbácsinak megírom, hogy azt a könyvet, amelyet Őcsike levelének helyreigazításáért nyertél, még nem kaptad meg. — **Földes László és Imre, Szatmár.** Igen ügyesek a franciából fordított adomák, majd sorra kerülnek, kissé álmagyaritva. — **Debitzky Mihály, Marosvásárhely.** Ha a vakációban németül, románul és franciául tanultál s azon kívül még uszó-leckéket is vettél, csakugyan nem maradhatott időd a levélírássra. Most igazán kedvesen és ügyesen írtad le a strand életet, valósággal kedve kerekedik az embernek, hogy megnézzé. A versesrejtvényed jó volna, csak az a baja, hogy gyöngén van versbe szedve. — **Tolcsvay Erzsike, Bánffyhunad.** Hát Erzsike is te vagy, meg Gabi is? Szóval egytel megfogyt az unokáim száma. Remélem, kipótolod ezt a veszteséget és kettő helyett is szeretni fogod nagyapót. Ha olyan jól sikerült gyermekelőadás volt nálatok, akkor már van is miről beszámolj a Cimbora-nak: írd erről az előadásról. Hogy milyen könyveket olvass, arra nézvést nehéz dolog tanácsot adni. Írd meg, hogy milyen Jókai könyveket olvasol. Első sorban „Az új földesur” címűt ajánlanám. A regények mellett ne feleddkezzél meg, Petőfi és Arany műveiről sem. Külföldi írók közül Dickenst olvasd, ha hozzá juthatsz. — **Schäre Irén, Arad.** Őcsike köszöni érdeklődésedet. Bizony, sok súlyos betegségen ment keresztül szegényke az idén, de, hála Istennek, jobban van már. — **Érsek Kató, Hidalmás.** Megírom a kiadóbácsinak, hogy küldje el a 32. számot s ha lehet, teljessse azt a kívánságodat is, hogy az újonnan szerzett

előfizetésekért a kézinyomdát küldje jutalmul. Gondolom, hogy románul nehezebben fog esni a tanulás, de hát szorgalommal ezt a nehézséget is le lehet győzni. Várom, hogy ígéreted szerint hosszabban is elbeszéljed majd a vakációdal s ezzel is gyakorlod magadat a magyar írásban. — **Varga Rózsika, Marosvécs.** Minden esetre számolj be a nyári vakációról. Érdeklődéssel várom, mert leveledről ítélve szép lesz a beszámoló is. A rejtvények megfejtésével nem késztél el, mert az augusztus 9.én és 16.-án kell Cimbora rejtvényei megfejtésének határideje természetesen csak a következő hó tizedik napja lehet. A te rejtvényeid közül válogatni fogok. — **Betlen Gábor, Keresd.** Nagy örömet szerzettél nekem a beszámolóddal, különösen azzal a részével, amelyből kitűnik, hogy nem csak néztél a mezei munkát, hanem te is, Dani őcséd is résztvettetek abban, sőt a komló szedésben pénzt is szereztetek. Már ezzel a munkával méltóvá tettétek magatokat a halhatatlan fejedelem nevére. Vajha példátokat követné minden unokám! — **Ifj. Venczel József, Csikszereda.** Sokáig elgyönyörködtem rajzaidban, különösen a Székely kapuban, amely, fájdalom, mind ritkább és ritkább lesz. Külön dicséretet érdemelsz azért, hogy rajzoddal egy szép székely kapunak az emlékeit megőrizted az utókor számára. A László őcséddel készített rejtvények közül a betűrejtvény sorra kerül. — **Gruenvald Nelly, Nagyenyed.** A rejtvénymegfejtése ket mindíg a megjele nést követő hónap tizedikéig kell beküldeni. Az írásodda megvagyok elégedve, valóban, jó nagy betűkkel írsz könnyen olvasható az írásod. Csak maradj meg ezután is a nagy betűk mellett, mert az apró betűs írás ronjtja az írónak is, az olvasónak is a szemét. Rejtvényeidből válogatok s számon tartom ígéreted, hogy ezután szorgalmasan fogsz írni. — **Tátay György, Segesvár.** Megkaptam azt a leveledet, amelyben a kisbaconi ház rajzát küldted. Bizony nem tudtam elgondolni, hogy honnan rajzoltad le s ime, édesapád egyik könyvéből. Majd, ha nagyobb leszel olvasd el azt a könyvet, bár azt hiszem, egyik-másik részét most is meg fogod érteni. Mondanom se kell, szeretettel látlak unokáim seregében. Édesapádnak tolmácsold meleg üdvözetemet. — **Certenyesti Korbuly Margit, Köpec.** Hosszu levelet ígértél s be is vállottad ígéreted. Örömmel látom, hogy szép eredménnyel végeztél a negyedik polgárit s most már egy évig otthon kell maradnod, minthogy tizenhárom éves korodban végeztél. — Képzem a boldogságodat, mert bizonyára rádfér az egyévi pihenő, bár tudom, hogy nem fogod haszontalanul tölteni ezt az évet sem, mert a pihenés és szórakozás mellett segítesz anyukádnak a takarításban és a főzésben. A „hat alma” rejtvény jó ismerős, a vonalrejtvény azonban sorra kerül. A kiadóbácsi pótolja a 34., 36. és 37. számot.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtven megfejtése is jogosít!
 A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
 A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény.

— Beküldte: *Bárdos Károly.* —

- Leánynév 20, 5, 23, 2, 1, 21.
 Őszkor szokott lenni 11, 7, 4, 12, 23.
 Hires város 15, 13, 12, 8.
 Évszak 23, 5, 24, 17, 22.
 Rókanak a sajátsága 4, 25, 16, 19, 6.
 Tagadó szó 18, 15, 10.
 Megfejtése egy nagy költő neve.

Pontrejtvény.

— Beküldte: *Lukácsy Cécuka.* —

- ... A kenyeret ő süti.
 ... Isten legkiválóbb teremtménye.
 ... Álló víz.
 ... Egy évszak.
 ... Amin élünk.
 ... Beszédünk Istennel.
 ... Ásvány.
 ... Cipész-eszköz.
 ... A kicsi ellentéte.
 ... Napszaka.
 ... Leánynév.
 ... A jó ellentéte.

E szavak kezdőbetűi egy nagy magyar költő nevét adják.

Számrejtvény.

— Beküldte: *Auffenberg Norbert.* —

- 14, 10. A hónapot előzi meg.
 16, 8. Tüzelésre használják.
 5, 7, 8. Leánynév.
 10, 9, 8, 18, 19. Nemes fém.
 6, 2, 4. Tagadó szó.
 1, 17, 3, 13. Sohasem beszél.
 11, 12, 15, 20, 21, 22. A virágnak tulajdonsága.
 1—22. Régi közmondás.

Szélmalomrejtvény.

— Beküldte: *Blaskó György.* —

	L									
	A									
	R									
	V									
	E									
S	A	O	B	N		R	A	J	Z	A
						S				
						B				
						T				
						J				
						S				

Versesrejtvény.

— Beküldték: *Bede Testvérek.* —

Két szótagból áll a nevem,
 Sok leány nevét viselem.
 Első tagom foglalkozás.
 Nem jár vele unalkozás.
 Másodikat ha elmulasztod,
 Többet vissza soh'sem kapod.

Fésűrejtvény.

— Beküldte: *Hirsch Kató.* —

A	A	E	É	I
U		C		K
M		D		O
L		V		R

A fenti fésűben levő betűkből négy állatnevet lehet alakítani.